

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **S. G.**, zastoupená Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem, se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. OAM-391/ZA-ZA11-ZA15-R2-2016, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 3. 2017, č. j. 29 Az 52/2016 – 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Tomáše Těšitele **se určuje** částkou 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně přicestovala na území České republiky přes Itálii a podala dne 20. 4. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnila tím, že má v České republice kamarádku a Nigerijská federativní republika (země jejího původu) je neklidným místem s teroristy. Nigerii se rozhodla opustit kvůli lidem z Boko Haram, s nimiž se sice nikdy nesetkala, ale kteří by jí dle jejího mínění mohli kdykoli ublížit.

[2] Žalovaný dne 9. 5. 2016 rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neboť shledal, že žádost žalobkyně je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona, když státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla podle čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), Italská republika. Krajský soud v Brně následně rozsudkem ze dne 13. 7. 2016, č. j. 32 Az 5/2016 – 26, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně konstatoval, že žalovaný se zabýval tím, zda je přemístění žalobkyně do Itálie možné a zdůvodnil, proč Itálie netrpí systémovými nedostatky azylového řízení. Pochybení nicméně spatřoval v tom, že zprávy, o něž žalovaný opřel své rozhodnutí, nebyly součástí správního spisu.

Žalovanému také vytkl, že jediná přesně specifikovaná zpráva vážící se k poměrům v Itálii byla z července 2013, a tedy neaktuální. Závěr žalovaného o absenci překážek pro předání žalobkyně do Itálie tudíž neměl oporu ve správním spise.

[3] Dne 31. 10. 2016 vydal žalovaný ve věci druhé, v záhlaví označené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jehož výroky opětovně rozhodl dle stejných ustanovení zákona o azylu o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost žádosti, neboť státem příslušným k posouzení žádosti byla Italská republika. Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně podala žalobu, o níž dle § 32 odst. 3 zákona o azylu rozhodoval Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl. Žalovaný dle jeho názoru postupoval v souladu s dublinským nařízením, rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 248/2014 i závazným právním názorem Krajského soudu v Brně, doplnil podklady o aktuální zprávy o stavu azylového řízení v Itálii a řádně zdůvodnil, že Itálie netrpí takovými systémovými nedostatky, které by bránily předání žalobkyně podle dublinského nařízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá vady správního řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[5] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatelka v tom, že se krajský soud řádně nezabýval jejími žalobními námitkami ohledně porušení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a také porušení zákona o azylu. Krajskému soudu dále vytýká, že se omezil na opakování tvrzení stěžovatelky a závěrů žalovaného bez toho, aby je hodnotil. Stěžovatelka má za to, že povinností krajského soudu bylo zabývat se jejími žalobními námitkami po věcné stránce. Vady správního řízení pak dle jejího mínění spočívají v tom, že žalovaný (a poté krajský soud) neopatřil dostatečné množství podkladů o konfliktech s Boko Haram v zasažených oblastech Nigerie. V důsledku toho žalovaný ani krajský soud nemohli posoudit nebezpečí, která stěžovatelce po návratu do země původu bezprostředně hrozí. Stěžovatelka má kasační stížnost za přijatelnou, neboť krajský soud nerespektoval svou povinnost řádně se vypořádat se všemi žalobními námitkami, přičemž takové pochybení mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření zpochybňuje důvodnost kasační stížnosti, neboť má za to, že se krajský soud žalobou dostatečně zabýval. Rovněž ve správním řízení bylo rozhodováno na základě objektivních i aktuálních podkladů a závěr napadeného rozhodnutí byl dostatečně zdůvodněn. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl pro nedůvodnost.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

[8] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručně odůvodnění svého usnesení připojuje.

[9] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že řízení o žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno a žádost posouzena jako nepřípustná z důvodu, že státem příslušným zabývat se žádostí byla Itálie. Vzhledem k povaze napadeného rozhodnutí tak nebylo namístě, aby se žalovaný a následně krajský soud věcně zabývali konkrétními důvody, pro které stěžovatelka o udělení mezinárodní ochrany požádala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016 – 22). Námitky, jimiž stěžovatelka brojí proti tomu, že žalovaný ani krajský soud neobstarali podklady k posouzení aktuální situace v Nigérii a neposuzovali, zda stěžovatelce hrozí v případě návratu do země původu ohrožení života či jiná závažná újma, jsou tudíž zcela liché. Žalovaný ani krajský soud neměli povinnost se těmito otázkám v situaci, kdy bylo rozhodnuto o příslušnosti Itálie k posouzení žádosti, věnovat. Ze stejného důvodu nemůže být úspěšná námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v tom, že se krajský soud věcně nezabýval důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

[11] Vytýká-li stěžovatelka krajskému soudu, že v podstatné míře pouze opakoval závěry žalovaného vyslovené v napadeném rozhodnutí, pak v tomto postupu nelze bez dalšího spatřovat pochybení, neboť z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „*je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, sbodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soublasnou poznámkou*“ (např. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010 – 74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013 – 29). Z odůvodnění napadeného rozsudku je přitom zřejmé, že krajský soud pokládal za správné jak určení státu příslušného k posouzení stěžovatelčiny žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak i úvahu o absenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení.

[12] Úvahu o absenci systémových nedostatků v Itálii, které by bránily předání stěžovatelky podle dublinského nařízení, stěžovatelka ve své kasační stížnosti nezpochybňovala. Nejvyšší správní soud nicméně pro úplnost stručně konstatuje, že žalovaný i krajský soud aplikovali závěr rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27, podle něhož rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 dublinského nařízení jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, „*zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence*

systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.“ Taktéž vzali v úvahu názor Evropského soudu pro lidská práva vyslovený v rozsudku ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12. Žalovaný nadto respektoval závazný právní názor vyslovený Krajským soudem v Brně v rozsudku č. j. 32 Az 5/2016 – 26 (viz odst. [2]).

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Krajský soud ustanovil usnesením ze dne 6. 12. 2016, č. j. 29 Az 52/2016 – 22, zástupcem stěžovatelky Mgr. Tomáše Těšitele, advokáta, a v takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby. Tím bylo písemné podání ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za něž přísluší částka 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tak odměna ustanoveného zástupce činí 3400 Kč. Protože ustanovený zástupce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, jedná se o částku konečnou.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu